

Arrest

nr. 241 905 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat Mr. B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u op (...) geboren bent te Gaza. U bent een Arabische moslim van Palestijnse origine. U verliet Gaza in februari 2016 samen met uw echtgenote S. S. Z. M. (...) (O.V. (...)) en uw dochter L. (...) (O.V. (...)). Vanuit Egypte reisde u vervolgens op 18 februari 2016 per vliegtuig naar Madrid. U diende er een verzoek om internationale bescherming in. In maart 2018 kregen u, uw echtgenote en uw dochter L. (...) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Spanje. Uw zoon K. (...) (O.V. (...)) /CG

(...)) en uw dochter B. (...) (O.V. (...)/CG (...)), beiden geboren in Spanje, verwierven de Spaanse nationaliteit.

In september 2018 besloot u uiteindelijk samen met uw gezin verder te reizen naar België, daar u in Spanje problemen kende met mensen van Palestijnse origine. Uw probleem begon nadat u het restaurant dat u overnam verplicht moest verlaten. De Palestijnse vriend die u hielp met de overname van het restaurant had u niet ingelicht over het feit dat het slechts een contract van een jaar betrof. Toen u hem om uitleg vroeg, gaf hij u de boodschap dat het zijn zaken niet zijn en dat u zelf een oplossing moest zoeken. Aangezien u boos was op hem voor hetgeen hij had gedaan, sprak u niet meer met uw Palestijnse vriend, noch met zijn vader of zijn vrienden.

U verliet het restaurant in februari 2017 en verbleef vervolgens in een opvangcentrum in Malaga. Op 29 augustus 2017 werd uw wagen, inclusief alle documenten betreffende uw restaurant, gestolen. U vermoedt dat de Palestijnse vriend die u hielp met de overname van het restaurant achter de diefstal zat.

Na een verblijf van 5 maanden in Malaga moest u samen met uw gezin het opvangcentrum verlaten daar uw jongste kinderen de Spaanse nationaliteit hebben en het opvangcentrum enkel voor asielzoekers was bestemd. U vond een woning in Granada en werkte er in verschillende restaurants.

Op 18 mei 2018 moest u uw appartement verlaten omdat u de huur niet langer kon betalen. U kwam samen met uw gezin op straat terecht. Het was moeilijk voor u om werk te vinden omdat de Palestijnse vriend uit Malaga, waar u sinds de problemen met het restaurant ruzie mee had, bekend is en tegen andere vrienden met een restaurant zei dat ze u geen werk mochten geven. Op 1 augustus 2018 vond u uiteindelijk werk bij een Iraaks restaurant en vond vervolgens een nieuwe woning.

Op 25 september werd u bij uw thuis aangevallen. Die avond was er een vriend bij u op bezoek. Toen hij uw woning verliet werd hij aangevallen door de Palestijnen uit Malaga waar u ruzie mee had. Ze sloegen hem in elkaar en probeerden vervolgens uw huis binnen te vallen. U bracht uw vriend vervolgens naar het ziekenhuis en ging aangifte doen van het incident bij de politie. Na het indienen van de klacht werd opgebeld door de Palestijnen waar u een probleem mee kende. Ze gaven u de boodschap dat ze uw zoon K. (...) zouden ontvoeren als u uw klacht niet zou intrekken. U wilde niet langer in angst leven en besloot daarom Spanje te verlaten samen met uw gezin en uw schoonbroer, die net in Spanje was gearriveerd.

U reisde per bus naar België, waar u op 28 september 2018 aankwam en op 5 oktober een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten voor: Uw Spaans paspoort en dat van uw echtgenoot en kinderen, uw Palestijns paspoort en het Palestijns paspoort van uw echtgenoot en oudste dochter L. (...) en uw UNRWA-kaart. Verder legt u kopieën voor van: uw Spaanse verblijfskaart en die van uw echtgenote en kinderen, de Palestijnse identiteitskaart van uw echtgenote, het Palestijnse paspoort van uw echtgenote en dochter L. (...), van uw huwelijksakte, van een aangifte bij de politie op 29 augustus 2017 en van een aangifte bij de politie op 25 september 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, zijnde uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Spanje. U, uw echtgenote S. S. (...) (O.V. (...) en CG (...)) en uw oudste dochter B. L. F. K. (...) (O.V. (...)), kregen er de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Uw twee jongste kinderen, A. S. K. (...) (O.V. (...) / CG (...)) en A. S. B. (...) (O.V. (...) / CG (...)) hebben de Spaanse nationaliteit.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het

Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje het slachtoffer bent geworden van oplichting en bedreigingen vanwege Palestijnse vrienden die eveneens een verblijfsstatuut hebben in Spanje (CGVS, p. 4-7), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De voorgehouden gebeurtenissen houden geen verband met de criteria

van de Vluchtelingenconventie. Het is trouwens bevreemdend dat zowel u, als uw echtgenote, tijdens jullie onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord hebben gerept over de zogenaamde problemen die u kende met Palestijnse vrienden in Spanje. Jullie verklaarden destijds uitdrukkelijk dat jullie Spanje hebben verlaten omwille van socio-economische redenen en dat jullie er geen persoonlijke problemen hebben gekend (zie vragenlijst CGVS). Voornoemde doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw relaas.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw zogenaamde ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p.6-8), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze voornoemde appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op de identiteit en nationaliteit van u, uw echtgenote en uw kinderen en op jullie verblijfsstatuut in Spanje, hetgeen in casu niet ter discussie staat. Verder legt u uw huwelijksakte en uw UNRWA-kaart voor, elementen die evenmin er op wijzen dat u niet kan terugkeren naar Spanje. Ten slotte legt u 2 gerechtelijke documenten voor van de Spaanse autoriteiten. Deze documenten tonen geenszins aan dat u niet kan rekenen op bescherming van de Spaanse autoriteiten. Er dient namelijk vastgesteld te worden dat u Spanje reeds drie dagen nadat u aangifte deed bij de politie over het zogenaamde incident tussen u en uw Palestijnse belagers verliet. U heeft zich na uw vertrek uit Spanje niet geïnformeerd over de klacht die u indiende. Uit voornoemd document kan bijgevolg bezwaarlijk worden geconcludeerd dat u bij een eventuele terugkeer naar Spanje geen beroep zou kunnen doen op de hulp of bescherming van de Spaanse autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar ook wat tweede verzoekende partij betreft geldt dat aan haar internationale bescherming werd verleend door de Spaanse autoriteiten en zij zich op dezelfde elementen beroept ten aanzien van Spanje waar zij bescherming geniet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en

die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.3. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit hun verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt immers dat zij in maart 2018 een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Spanje (administratief dossier, stuk 7, verklaringen DVZ F. A. en S. S., vraag 22; administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 9, Spaanse verblijfskaarten). Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hun in Spanje verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. In hun verzoekschrift hernemen verzoekende partijen de problemen die zij gekend hebben met mensen van Palestijnse origine en onderstrepen zij de nodige stappen te hebben ondernomen om hiervoor bescherming te krijgen vanwege de Spaanse autoriteiten doch dat zij geen bescherming kregen. Verzoekende partijen menen dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat er een grondig onderzoek plaatsvond naar de feiten die verzoekende partijen aanhaalden.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissingen inzake de door hen aangehaalde problemen met mensen van Palestijnse origine gemotiveerd wordt dat (i) ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van deze feiten nu zij hierover met geen woord hebben gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken en er daarentegen uitdrukkelijk verklaarden dat zij Spanje hebben verlaten omwille van socio-economische redenen en dat zij er geen persoonlijke problemen hebben gekend; en bovendien (ii) dat zij naar aanleiding van deze zogenaamde problemen louter beperkte pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Met bovenstaand betoog weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen op geen enkele wijze *in concreto* desbetreffende motieven.

2.2.5.1. Voorts duiden verzoekende partijen op de levensomstandigheden van vluchtelingen in Spanje en verwijzen zij dienaangaande naar twee rapporten van AIDA waaruit de obstakels voor internationale beschermden blijken wat betreft het vinden van een woonst en werk (bijlagen 2-3). Verzoekende partijen stellen dat zij duidelijk verklaard hebben Spanje tevens te hebben verlaten omwille van socio-economische redenen, doch dat nergens in de bestreden beslissingen verwezen wordt naar hun verklaringen dienaangaande. Zij benadrukken dat uit hun verklaringen blijkt dat zij oprechte inspanningen hebben geleverd om een leven uit te bouwen in Spanje, door zelf huisvesting en werk te zoeken, doch dat ondanks deze inspanningen zij geen steun hebben gekregen van de Spaanse overheid.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst dat hoewel verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad verklaarden dat zij Spanje hebben verlaten omwille van socio-economische redenen

(administratief dossier, stuk 7, vragenlijsten F. A. en S. S., vragen 3.4 en 3.5), zij tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerden dat zij uit Spanje vertrokken waren omwille van de problemen die zij kenden met mensen van Palestijnse origine en eerste verzoekende partij zelfs uitdrukkelijk bevestigde dat dit de enige reden betrof waarom zij Spanje hadden verlaten (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS F. A., p. 3-4 en 7 en notities CGVS S. S., p. 3-4 en 6). Het komt dan ook allerminst overtuigend over dat verzoekende partijen thans plots opnieuw hun socio-economische situatie aanhalen als reden waarom zij niet kunnen terugkeren naar Spanje.

Wat er ook van zij, de Raad onderstreept dat uit de verklaringen van verzoekende partijen geenszins blijkt dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan hen in Spanje verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partijen dit vermoeden slechts kunnen weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Spanje tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.). *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Immers, ook al blijkt uit hun verklaringen dat zij sinds hun vertrek uit het opvangcentrum in Malaga geconfronteerd zijn geweest met moeilijke omstandigheden op socio-economisch gebied en zij enkele maanden afhankelijk waren van vrienden voor onderdak, dient te worden vastgesteld dat uit hun verklaringen tevens blijkt dat eerste verzoekende partij sinds 1 augustus 2018 opnieuw een job had gevonden en vervolgens opnieuw een woning kon bekostigen waar zij woonden tot aan hun vertrek uit Spanje. Verder blijkt dat zij in moeilijke periodes konden rekenen op de hulp van kennissen/vrienden, dat zij financiële steun kregen van de zus van tweede verzoekende partij en dat zij ook voedselhulp kregen van het Rode Kruis (notities CGVS F. A., p. 4-5 en 8; notities CGVS S.S., p. 4, 6 en 7). Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Spanje niet opnieuw in staat zullen zijn huisvesting en werk te vinden en/of beroep te doen op de hulp van hun netwerk, waardoor zij niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Spanje terecht zullen komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift in dit verband nog verwijzen naar twee rapporten van AIDA omtrent de obstakels waarmee internationaal beschermden in Spanje geconfronteerd kunnen worden in hun zoektocht naar huisvesting en werk (bijlagen 2-3 van het verzoekschrift), benadrukt de Raad dat dergelijke algemene informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Spanje internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in Spanje verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat voorafgaat, in gebreke blijven. De Raad onderstreept dat, zoals hierboven reeds bemerkt, eerste verzoekende partij er wel degelijk in geslaagd is werk en een woning te vinden.

2.2.6. Wat betreft nog het betoog van verzoekende partijen dat nergens in de bestreden beslissingen bronnen worden aangehaald waaruit blijkt dat Spanje zich effectief houdt aan de gemeenschappelijke waarden en normen, bemerkt de Raad dat het te dezen niet aan het Commissariaat-generaal toekomt om *a priori* enig onderzoek te verrichten, daar er zoals gezegd slechts één voorwaarde verbonden is aan de toepassing van artikel 57/6, § 3 eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de verzoekende partij “*reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Het zij herhaald dat noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde. Tot slot duidt de Raad erop dat het aan verzoekende partijen toekomt om binnen de vigerende Spaanse en Europese wetgeving hun rechten in Spanje te laten gelden.

2.2.7. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Spanje wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.8. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Spanje.

2.2.9. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 17 februari 2020 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door hun advocaat. Zij werden tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hun reeds internationale bescherming in Spanje was toegekend en kregen de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Spanje. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Spanje wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT